

vise. Naar man efterser Motiverne til Lovforslaget, det vil sige de Motiver, der fandtes ved Lovforslaget den første Gang, det blev forelagt i Landstthinget, vil man finde anført, at Sø- og Handelsretten i sin Betænkning over Lovforslaget har udtalt, hvad der er tiltraadt af Grossererersocietetets Komite, et Ønske om, at der maatte virkes hen til, at Kapitlet om Procura erholdt et Tillæg, hvorved der gaves Udgang til i Handelsregistret at faae indført staaende Kvitteringsfuldmagter, saaledes som det sædvanlig meddeles de i Forretningerne ansatte Kasserere. Det tilføies endvidere i disse Motiver, at skøndt det saavel fra svensk som fra norsk Side er erkjendt — altsaa ogsaa af begge de to andre stændige Regeringer — at dette Spørgsmaal fortjener at tages under Overveelse, har dog Regeringen ikke troet at kunne tillægge Spørgsmaalet en saadan Betydning, at det vilde være rigtigt at opholde Forslagets Forelæggelse for de respektive Repræsentationer efter Tilendbringelsen af den Drøftelse, som Fremkomsten af dette Spørgsmaal vilde afføde, og, hedder det videre: Under disse Omstændigheder har den danske Regering, hvormeget den end kunde have ønsket at imødekomme dette Ønske, ikke for Tiden troet at burde foreslaa Bestemmelser herom optagne i Loven, hvorved der fra Begyndelsen vilde stables en væsentlig Uoverensstemmelse mellem de nordiske Riger paa dette Omraade, men den danske Regering forbeholder sig at fortsætte Forhandlingerne om dette Spørgsmaal. Man ser altsaa, at en saadan Fuldmagt, som ogsaa kan indregistreres, er anbefalet saavel af Sø- og Handelsretten som af Grossererersocietetets Komite, endvidere er det af alle tre Regeringer erkjendt, at det er ønskeligt at gjøre dette Skridt, men at man kun ikke har villet opholde Sagen ved en Forhandling derom, for ikke at forsinke Sagens Forelæggelse for de forskjellige Rigers Repræsentationer. Dette Sidste viser ogsaa, at man dengang meget stærkt betonedes, at Loven maatte vedtages en bloc. Jeg tror ikke, at det kan forståas anderledes, og der er heller ikke i Nar, saavidt jeg veed, fra den ærede Ministers Side endnu udtalt noget Andet. Udvalgets ærede Ordfører har jo imidlertid meddelt, at han har konfereret med den ærede Justitsminister, og at denne dog har troet at kunne modtage de af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag. Det ville vi jo nu faae at høre den ærede Justitsministers Udtalelse om, men der kan ikke være nogen Tvivl om — den tør jeg ikke tillade mig at nære — at det jo

forholder sig saaledes. Men jeg vender tilbage til dette Fuldmagts-spørgsmaal. Ogsaa paa Handelsmødet blev det med stor Styrke gjort gjældende, at man maatte og burde komme til ogsaa at medtage deslige Fuldmagter, idet det dog er en egen Sag, at naar man vil give en Fuldmagt, som kan indregistreres, skal det være en komplet Generalfuldmagt. Det ligger nær, at det ogsaa kan ønskes at begrænse denne og ikke være tvungen til absolut at give en Generalfuldmagt, naar man overhovedet vil give en Fuldmagt, som kan indregistreres. Som sagt ogsaa paa Handelsmødet blev det stærkt betonet, at denne Forandring i Lovforslaget maatte anses for nødvendig. Dette tør altsaa siges at være fra alle Sider erkjendt som mere eller mindre ønskeligt. Mindretallet har imidlertid ikke i Udvalget kunnet opnaa at sætte igjennem, at et Flertal sluttede sig til Ændringsforslaget i denne Retning, og det vil altsaa interessere Mindretallet ganske jævdes, om der under Diskussionen her i Salen maatte fremkomme Udtalelser fra ærede Medlemmer om dette Punkt. Jeg har hermed, som sagt, egentlig kun paa mine egne Vegne — men jeg har ikke Grund til at tro, at jeg i noget væsentligt Punkt er i Uoverensstemmelse med det andet ærede Medlem af Mindretallet — gjort Rede for Mindretallets Stilling i Hovedsagen, og tillige gjort Rede for, hvorfor Mindretallet, ja længe det ikke har kunnet vente eller haabe nogen Tilslutning, hvilket det først kunde erfare under Diskussionen i Salen, ikke har troet allerede til denne Forhandling at burde stille Ændringsforslag i den af mig anthuede Retning.

H. Nielsen: Uagtet jeg i alt Væsentligt er enig i de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, finder jeg dog, da der jo hverken er fremkommen Betænkning eller Ændringsforslag fra Mindretallets Side, Grund til kortelig at angive min Stilling til dette Lovforslag, overfor hvilket jo alle Medlemmer af Udvalget naturligvis have Forpligtelse, naar Sagen atter kommer her ind i Salen. Jeg er ligesom det ærede andet Medlem af Mindretallet (Veth) enig med Flertallet om Ønskeligheden af at komme til en mere overensstemmende Lovgivning paa Handelsens og Samfærdselens Omraade i de nordiske Lande, og i det Hele taget tilbøielig til at lade mig drive saa vidt som muligt af dette Ønske. Men saa meget som jeg end kan ønske det, ser jeg dog ikke rettere, end at det her som alle Vegne, hvor der Lovgives om danske Forhold, maa gjælde, at det Væsent-